

Přítomnost I

POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Dějové linky postav jsou sice smyšlené, ale to, co hrdinové příběhu prožívají, se odehrává i v reálném životě – včetně toho mého. Proto prosím mějte na paměti, že sebepoškozování a zneužívání jsou závažná témata.

Vězte prosím, že si nemusíte ubližovat.

Pomoc existuje.

Ztemné chodby se linula sladká, ale zatuchlá vůně. Trhl jsem hlavou směrem, ze kterého se ozývaly lehké, svižné kroky, a vytáhl z pouzdra u boku dýku z krevelu.

Mezi pískovcovými sloupy se prohnal upír a vpadl do osvětleného prostoru zdánlivě nekonečného komplexu chodeb v podzemí hradu Wayfair, nic než záblesk tmavých vlasů, alabastrové pleti a karmínového hedvábí.

Neváhali jsme ani vteřinu. S Kieranem jsme od vstupu do podzemí nedali žádnému z nich sebemenší šanci přežít.

Vrhl jsem dýku. Čepel z krevelu přesně zasáhla svůj cíl, zaryla se Povznesenému hluboko do hrudi, přerušila jeho otravný, uši rvoucí křik a srazila ho naznak. Jeho tělo rázem pokryla síť trhlin, které se šířily dál po jeho tvářích i dolů po hrdle. Kůže praskala a pak se odlupovala, oddělovala se od kostí a měnila se v prach. Rázem moje dýka ležela na kamenné podlaze jen vedle hromádky hedvábí.

„Casi.“ Byl to pouhý povzdech, ale mé rty se navzdory zřetelné frustraci mluvčího zvlínily do úsměvu.

Kdykoli mě tak Poppy oslovila, nemohl jsem si pomoci. Někdy se mi sevřelo srdce a zároveň jsem se cítil lehoučký jako pířko. Jindy mě to pořádně nažhavilo. Pokaždé mi tím ale vykouzlila úsměv na tváři.

„Vždyť na nás neútočil,“ podotkla Poppy.

„Utíkal k nám.“ Došel jsem k místu, kde zůstala ležet moje dýka, a zvedl jsem ji.

„Nebo *před* námi,“ kontrovala.

„I to je možné.“ Otřel jsem si čepel o nohavici kalhot, zastrčil dýku do pouzdra a otočil se k Poppy čelem – a ve vteřině se mi zastavilo srdce.

Každíček centimetr Poppyina těla dával tušit, že právě svedla děsivou bitvu. Tváře, ruce i oblečení měla potřísněné krví a špínou, nemluvě o bosých nohou. Cop, do něhož si splekla neposlušné vlasy, se jí z větší části rozmotal a prameny se v tlumeném světle plynových lamp leskly jako těžké červené víno a rozlévaly se jí po ramenou a po zádech.

A přesto mi připadala zatraceně krásná.

Moje spřízněná duše.

Moje královna.

Ne bohyně, nýbrž prvotní – *prvotní* bohyně krve a kostí. Života a smrti.

Znovu mnou projel tak silný šok, až jsem málem zavrával. Opakovalo se to každých pár minut od chvíle, kdy se na Krvavou královnu vrhla s razancí pravé prvotní. A tušil jsem, že šok bude přetrvávat ještě pěkně dlouho.

„Jenže to poslední, co by měl kdokoli, kdo nechce skončit jako hromádka prachu, dělat, je běžet tvým směrem.“ Uklonil jsem se. „Má královno.“

Poppy pomalu zamrkala, očividně ji moje galantnost nijak neohromila. Usmál jsem se a její plné rty se zachvěly v těžko potlačovaném úsměvu a odkryly špičky ostrých tesáků.

Pod návalem chůze jsem sklonil bradu a zadíval se jí zpříma do očí. Při každém pohledu na její tesáky jsem zatoužil cítit je v sobě. *Oprava*. Chtěl jsem je cítit v sobě a přitom být zabořený hluboko v ní.

Někdo si odkašlal. „Můžeme dál?“ ozval se odměřený hlas. „Nebo stojíte o chvilku soukromí?“

Poppy se zahřály tváře a zalily se barvou, která jí chyběla od chvíle, kdy jsme dorazili do Wayfairu. Podíval jsem se na osobu, jež promluvila.

Ramenatý muž s černostříbrnými vlasy pozvedl obočí.

Ten sráč Nektas, nejstarší a bezpochyby nejnebezpečnější z drakenů, mě začínal pěkně štvát.

Udržel jsem jeho pohled a utlumil touhu po své manželce. Nikoli kvůli němu, ani proto, že jsme tady dole hledali jejího otce. Ale kvůli Poppy.

Něco nebylo v pořádku.

Popošel jsem k ní a k věčně ostražitému Delanovi, který se držel poblíž ve své vlčí podobě. „Připravena?“

Přikývla a znovu se dala do chůze, přestože ji musela kamenná podlaha studit do bosých nohou jako led. Nabídl jsem se, že ji ponesu.

Pohled, kterým mě počastovala, byl dosti výmluvný, a tak jsem dál nenaléhal. Kieran jí vzápětí učinil stejnou nabídku. I jemu se dostalo podobně varovného pohledu, který vám sevře koule jako svěrák. Ještě štěstí, že nás Poppy preferovala s intimními partii nepoškozenými.

Šli jsme dál, ale nespouštěl jsem z ní oči.

V Chrámu kostí, ještě než rozpoutala to úděsné peklo proti Krvavé královně, jsem sledoval, jak jí pod brněním exploduje čiré světlo, a jímala mě nefalšovaná hrůza. Nebyl jsem s to s tím cokoli dělat. Podobný strach jsem zažil jen párkrát: když ji v Pustinách zasáhl šíp a před mýma očima z ní vyprchávala životní síla. Nebo když jí z úst vytékala krev. *Změnila se*, i když jen na pár vteřin, a její tělo se proměnilo v kaleidoskop světla a stínu, za nímž se rýsovaly obrysy křídel. Připomínala okřídlené sochy střezící Město bohů v Iliseeu.

Pak jsem se díval na to, jak Isbeth ničí.

Nikomu z nás Krvavá královna chybět nebude, ale přece jen to byla Poppyina matka.

V určitém okamžiku si uvědomí, že ji připravila o život, a zavalí ji celá řada těžko snesitelných emocí.

A až to nastane, budu tu pro ni.